

zahrnuje vše, čeho dle povahy nemoci, pokud se týče dle zásad vědy lékařské, po případě podle zvláštních předpisů v konkrétním případě k řádnému lékařskému ošetření nemocného třeba. Jen v těchto mezích lze přiznati pokladnám právo, určovati způsob lékařského ošetření svých členů. V daném případě šlo o nemoc infekční. O tom, jakým způsobem mají býti léčeni nemocní toho druhu, vydán byl v oboru správy zdravotní zvláštní předpis, podle něhož člen musil býti odevzdán do ošetřování infekční nemocnice městské. Zákonný podklad pro předpisy takové spatřovati jest v ustanovení zákona ze 14. dubna 1913, č. 67 ř. z. (§ 7.). Volba způsobu ošetřování byla tudíž v daném případě vyloučena a pokladna jest proto k náhradě léčebného nemocnici infekční zásadně povinna.

Zákon nemocenský z roku 1888 vymezil povinnost pokladen k poskytování bezplatné lékařské pomoci časově na 20 neděl (§ 6., odst. 3.); z toho zásadního předpisu stanovil výjimku v odst. 3. § 8. v tom směru, že v případě, byl-li pojištěnec ošetřován v nemocnici veřejné, pokladna povinna jest zpravidla nahraditi nemocnici léčebné za dobu nejdéle 4 neděl. Nepochybno jest, že jest to ustanovení výjimečné proti všeobecné zásadě, vytčené v § 6. Nelze ho proto užiti na jiné nemocnice, než právě veřejné, a nesprošťuje proto ani stěžovatelku povinnosti k náhradě léčebného městské infekční nemocnici (pokud se týče městu Praze) za dobu ošetřování, pátým týdnem počínající. Stěžovatelka také projevila, že o léčení člena v nemocnici věděla, ne-li dříve, tedy zajisté v době, kdy mu vyplatila nemocenské za dobu, pátým týdnem počínající. Nemůže však ani činiti nárok, aby povinnosti k náhradě léčebného za uvedenou dobu byla sprostěna do sumy nemocenského, členu za tu dobu vyplaceného, neboť, věděla-li, poskytujíc nemocenské, že člen byl ošetřován v nemocnici, bylo v první řadě její věcí, aby se přesvědčila, pokud by jí to snad nebylo známo, byla-li to nemocnice veřejná či nikoli.

Předpis č. XXIV zákona z 15./5. 1919, č. 268 Sb. z. a n. dlužno jest vykládati tak, že při likvidaci nemocenských pokladen, na základě tohoto článku prováděné, veškeré jmění zrušené pokladny, jež vybudě po uhrazení závazků zrušené závodní nemocenské pokladny, musí býti vydáno okresní nemocenské pokladně, přejímající její dosavadní členy, a to nehlédě na jinaké snad ustanovení stanov.

• (Nález nejv. správ. soudu ze 17./10. 1921, č. 5966.)

Úřadu nelze důvodně upírati práva, aby proti podnikateli závodu, jemuž z vůle zákona bylo jmění závodní nemocenské pokladny svěřeno, vydával opatření, jmění tohoto se týkající.

Jmění závodní nemocenské pokladny svěřeno jest podle předpisu § 47., č. 9 nem. zák. z r. 1888 podnikateli závodu. Ustanovení pod č. 4 téhož paragrafu ukládá podnikateli, aby obstarával účetnictví a správu pokladny na svou zodpovědnost a svůj náklad zřízenci jím ustanovenými. Z tohoto předpisu a z dalších ustanovení § 47., č. 5, 7 a 8 vyplývá, že podnikatel za správu jmění pokladny závodní jest zodpověden a v mezích oněmi předpisy stanovenými za jmění pokladny ručí.

(Nález nejv. správ. soudu z 22./10. 1921, č. 13.404/21.)

b) Pensijní:

Vyslovilo-li pořadem instančním ministerstvo sociální péče, že válečný drahotní přírůstek sluší započítati při zařazování do stupnic služného po rozumu § 3. zák. pensijního, nebyl tím porušen zákon.

Válečné přídavky, není-li prokázáno, že by měly povahu darů nebo jiných aktů pouhé liberality zaměstnavatelovy, pokládati jest za jakési doplnění služebních požitků smluvených, poskytované v důsledku všeobecných poměrů hospodářských a sociálních, za účelem aspoň částečného vyrovnání hospodářských újem, způsobených drahotnými poměry, pokud se týče poklesnutím hodnoty peněz; jinými slovy, v podstatě své jest poskytnutí takových přídaveků modifikací služební smlouvy co do ciferní výše služného, provedenou zaměstnavatelem na prospěch zaměstnanců pod účinkem objektivních příčin, svrchu naznačených. Z tohoto hlediska plyne však jako důsledek, že na takovéto válečné přídavky podle jejich povahy nelze nazírat jinak, než jako na součást služného. Jsou-li však přídavky válečné svou vlastní podstatou součástí služného, nelze ani okolnost, že již dle svého označení zachovávají jistý ráz přechodnosti, jsouce poskytovány s úmyslem, že pominou, až pominou zvláštní příčiny, jež k nim daly podnět, posuzovati jinak, než kolísání výše služného zaměstnanců, jež podmíněno jsouc jednak všeobecnými poměry hospodářskými, jednak utvářením jednotlivých konkrétních poměrů služebních, jest jednou z oněch skutečností, které zákonodárce, upravuje pensijní pojištění, musil a také skutečně vzal v počet.

(Nález nejv. správ. soudu ze 24./6. 1921, č. 11.738/20.)

Zamítnutí (pro nepřipustnost) stížnosti dra A.K., přestoupivšího ze služby soudcovské do služeb soukromých proti výnosu ministerstva spravedlnosti, které odmítlo vydati prémiovou rezervu novému nositeli pojištění.

Stěžovatel oznámil podáním ze dne 5. července 1920 ministerstvu spravedlnosti, že vystupuje ze státní služby a resignuje na svoji dosavadní hodnotu rady zemského soudu. Současně žádal, aby mu přirčena byla po stránce materiální všechna práva, příslušející zákonně státním zaměstnancům v případě resignace, zvláště dle zákona o pensijním pojišťování soukromých zřízenců podle novely ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n. Ministerstvo spravedlnosti přijalo naříkaným výnosem prohlášení jeho, že vystupuje ze služebního poměru a doložilo: »Ke své žádosti o zachování výhod, ze služebního poměru vyplývajících, poukázán budiž na ustanovení § 86., odst. 1. služební pragmatiky, kteréž zákonem o pensijním pojištění zřízenců soukromých nemůže býti dotčeno.« Stížnost běře vyřízení to v odpor pro nezákonnost a vadnost, resp. neúplnost řízení, neboť bylo prý zákonnou povinností ministerstva spravedlnosti zjistiti, že stěžovatel vstoupil do pojistné povinnosti dle zákona z 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n. a vydati dle § 68., odst. 2. a § 2. odst. 3. této novely plnou prémiovou rezervu. § 68. odst. 2. cit. nov. ve spojení s předpisem § 2., bod 3. ukládá ovšem státu jako dřívějšímu zaměstnavateli resignovavšího úředníka, který vstoupil do pojistné povinnosti podle zákona o pensijním pojištění soukromých zřízenců, aby vydal nositeli pojištění, u něhož bývalý zaměstnanec státní jest pojištěn, prémiovou rezervu, která by byla u Všeobecného pensijního ústavu nashromážděna, kdyby zaměstnanec byl býval pojištěn u tohoto ústavu. Nebylo-li by žádosti o převod prémiové rezervy náležitě vyhověno, jest nositel pojištění dle § 77. cit. zákona oprávněn zahájití proti státu jako dřívějšímu zaměstnavateli spor, jež rozhoduje s vyloučením práva výměrového přímo ministerstvo sociální péče a k němuž jest přibrati i pojištěnce, může-li rozhodnutí o takovém nároku míti vliv na jeho právo. Z toho však jest patrné, že vyřízení, jehož se stěžovateli po této stránce dostalo od mini-